

Dokument oprettet 10.06.2010
Sag 10/526 – Dok. 5849/10 /SIH

KL bruger underlødige dokumentation

DH mener, KL er galt afmarcheret, når KL mener, at ankeafgørelser fordyrer udgifterne til mennesker med handicap. KL har netop lagt en række sager frem i forhandlingerne med regeringen om kommunernes økonomi. KL kalder afgørelserne for udgiftsdrivende.

DH mener derimod, det er udgiftsdrivende, at KL i den grad bruger klagesystemet til at forsøge at skrue deres serviceniveau til borgere med handicap nedad. I dag udgør kommunernes klager halvdelen af klagesagerne i Ankestyrelsen. Kommunerne klager i stigende grad, når de underkendes i klagesystemet. Men hvad koster det ikke af administrative ressourcer, også i kommunerne? Ressourcer, der går fra borgerne, som er den svage part i klagesystemet. DH foreslår, at klagesystemet kun skal være for borgerne. Kommunerne skal ikke misbruge klagesystemet på den måde.

DH undrer sig over, hvordan de nævnte afgørelser, der alle er truffet på baggrund af særlige omstændigheder for den enkelte borger, kan siges at være udgiftsdrivende. KL undlader fuldstændig at se på, hvad alternativet er, hvis man undlader at give hjælpen.

Lad os tage eksemplet med servicehunden til 150.000 kr., som omtalt i Jyllandsposten den 10. juni 2010. KL skriver i deres notat, at en servicehund er meget dyrere end en rollator og derfor vil få en fordyrende effekt i alle kommuner.

Men ifølge afgørelsen benytter personen servicehunden til at bære personens taske i forbindelse med arbejdet, til og fra bilen og fra bilen til kontoret, til at samle tabte sager op fra gulvet og bære ting, fx bilnøgler, post, snavsetøj o.l. Servicehunden lukker skabe og skuffer op og lukker og åbner døre og gør, hvis ansøgeren falder.

Hvordan er det lige KL forestiller sig, at en rollator skal kunne udføre alle disse funktioner? Manden har lammelser i både arme og ben. Tværtimod medvirker servicehunden til at gøre personen uafhængig af andre personers assistance og nærvær og et nødkaldelanlæg. Hvad mon den hjælp ville koste? Set i det lys er en servicehund en billig foranstaltning.

I et andet eksempel er KL næsten forarget over, at der kunne ydes boligindretning i forældrenes hus. Sagen drejer sig om en ung hjerneskadet mand efter et hjertestop med behov for omfattende støtte og hjælp i hverdagen. Hidtil har han boet hos sine forældre og er stærkt afhængig af sin familie. På afgørelsestidspunktet havde han stadig ikke selv en permanent bolig, men boede i et midlertidigt botilbud og kom hjem i alle ferier og weekender. Hvad er alternativet til at støtte, at familiens hjem kan rumme denne unge mand?

I eksemplet med bevilling af en GPS som hjælpemiddel drejer det sig om en hjerneskadet mand med betydeligt nedsatte indlærings- og hukommelsesfunktioner. I det konkrete tilfælde vurderede Ankestyrelsen, at en GPS havde funktion som et hjælpemiddel og derfor kunne bevilges. I en anden fuldstændig parallel sag gav Ankestyrelsen imidlertid afslag på GPS som hjælpemiddel. Men den sag har KL ikke trukket frem i forhandlingerne.

Specialundervisning

Også når det handler om specialundervisning for børn søger kommunerne at give indtryk af, at klagenævnet tager udgiftsdrivende beslutninger på et uoplyst grundlag.

Klagenævnet behandler sager over børns specialundervisning over 12 timer om ugen, i specialklasser og på specialskoler. I Klagenævnets sekretariat er pædagogisk sagkyndige ansat. De forestår sagsforberedelsen inden møderne i klagenævnet. Klagenævnet tager stilling på baggrund af oplysninger fra forældrene og fra kommunerne. Det drejer sig om skoler, PPR, forvaltningen m.m. Kommunen kan skrive en fremstilling af sagen til Klagenævnet. Kommunen har således hånd i hanke med, hvordan oplysningerne fremsendes til Klagenævnet.

Klagenævnets opgave er at sikre, at børn får den rigtige specialundervisning. D.v.s. at forældrene får medhold i sager, hvor kommunen vil give et tilbud til et konkret barn, som ikke modsvarer barnets behov.

I fremstillingen fra KL indgår ni stærkt ensidigt oplyste sager. I en enkelt sag hedder det, at forældrene har presset på (Autisme s. 14) for at få en diagnose. KL kan tilrettelægge deres oplysninger fuldstændig som de vil, eftersom det udelukkende er Klagenævnets medlemmer, der har mulighed for at læse sagsakterne. Regeringen, journalister eller andre har ikke en chance for at vurdere lødigheden af de oplysninger, der er fremlagt.

Vi undrer os over, hvordan KL kan fremlægge detaljerede om end fordrejede oplysninger om de konkrete sager. Både KL og DH har repræsentanter i Klagenævnet. KL's repræsentanter har altså selv været med til at træffe afgørelserne, som oftest i fuld enighed i nævnet. Vore repræsentanter kan kende sagerne i KL's materiale, men finder dem stærkt fordrejede. I DH ville vi aldrig udarbejde materiale, hvor oplysninger fra specifikke sager i et nævn indgår. Vi finder det uetisk og på kanten af Forvaltningsloven.

En enkelt af sagerne har været i dagspressen og kan godt genkendes, hvis man har lidt kendskab til lokalområdet. Vi tvivler på, at barnet og forældrene er indforståede med den eksponering. Forældre og børn skal naturligvis kunne klage uden at risikere at deres egen sag mere eller mindre fordrejet pludselig er en offentlig diskussion.

Taxakørsel, når kommunen ikke selv vil sørge for kvalitet

Jyllandsposten af 10. juni 2010 fremlægger en sag, som også er med i KL's notat til økonomiforhandlingerne med regeringen. Her har Kalundborg kommune tilbudt 1 times specialundervisning dagligt til en ordblind dreng. Det tilbud har Klagenævnet afvist og har i stedet henvist drengen til Ordblindeinstituttet. I KL's notat overvejes forskellen på tilbuddene slet ikke.

KL har absolut ingen refleksioner over forskellen på en times undervisning og fuldtidsundervisning, der tager hensyn til drengens behov for en undervisning, der er tilrettelagt for at lære ham at kompensere for sit læsehandicap. Den ene dag diskuterer vi det problematiske i, at mange børn forlader skolen uden at læse, den næste at alt for mange voksne ikke har

tilstrækkelige læsefærdigheder. Hvis de problemer skal løses, så skal børn med ordblindhed have de rigtige tilbud.

De tilbud må kommunerne gerne selv stille med for bl.a. at undgå, at børn skal køre på tværs af Sjælland to gange hver dag – helt ærligt – hvor mange 13-årige drenge vil hellere køre tre timer i taxa dagligt, end de vil brænde noget krudt af på en fodboldbane el. lign. Havde Kalundborg kommune stillet et fornuftigt tilbud til rådighed for drengen, så havde Klagenævnet da ikke givet medhold i, at drengen skulle på Ordblindeinstituttet. Måske havde de oven i købet kunnet overbevise forældrene om, at de stillede et godt tilbud til rådighed, og der havde ingen klagesag været. Gad vide, om ikke det havde været den løsning, alle havde været bedst tjent med, og helt sikkert billigere end taxakørsel tværs over Sjælland. Men det er Kalundborg kommune der har valgt, at det ikke skal være sådan.

Mere vidtgående tilbud

En anden sag i KL's notat handler om et barn, der har vanskeligheder med at omgås andre børn. Kommunen tilbyder børnehaveklasse med råd og vejledning. Forældrene klager. Klagenævnet beslutter, at der skal være støtte i den overvejende del af undervisningstiden. Vi kan godt se, at Klagenævnet mener, at barnet skal have mere støtte, end kommunen havde lagt op til. Men det er det eneste, man kan se af KL's notat, og det er lige præcis den slags afgørelser det er meningen, Klagenævnet skal tage.

På baggrund af det materiale, som kommunen har taget stilling på baggrund af og en skrivelse, hvor forældrene gør rede for, hvordan de ser deres barns behov, har Klagenævnet altså fundet, at kommunen måtte stille op med lidt mere. Alt sammen for at barnet kunne få en god skolegang. Sagsakterne har givet betydeligt mere detaljerede oplysninger, og det er dem, som Klagenævnet har taget stilling på baggrund af.

Desværre ser vi ofte, at et barn får støtte alt for sent, så bliver alt både sværere og dyrere til skade for både barnet, forældrene, kommunen og hele samfundet.

DH mener, at KL er ude i en forvriddning af virkeligheden, der har til formål, at give kommunerne ret til at tage beslutning i flere sager og om meget mere, uden at den enkelte borger har mulighed for en "second opinion" og uden, at der er nogen, der kan gribe ind, når sagsforløb og beslutninger kører helt af sporet. Det er topmålet magtfuldkommenhed og vil føre til afgørelser, der giver uværdige situationer for mange borgere. Er det virkelig en samfundsudvikling, som vi gerne vil have?